

Пам'ять, яка болить кожному «Розстріляне Відродження» у КМАТОБі

26.02.2019

Вистави до дат, так звані датські, – явище для українського театру доволі популярне. Воно, безумовно, починалося ще за часів радянського періоду, коли цих дат – персоніфікованих, партійних, ідеологічних – було настільки багато, що у театрального керівництва вже виробився певний рефлекс. Але новітня історія країни виховала інше ставлення до таких спектаклів. Сьогодні вони – це рефлексія мистецтва на дійсно суспільно важливі, визначальні, доленосні історичні чи сучасні події.

Нова музично-драматична вистава Київського муніципального академічного театру опери і балету для дітей та юнацтва «Розстріляне Відродження» присвячена пам'яті Небесної сотні (прем'єра на великій сцені відбулася в дні, коли п'ять років тому у столиці оплакували розстріляних героїв Майдану). Разом з тим це своєрідний перегук із трагічними подіями 1937 року, коли в урочищі Сандармох в Карелії були розстріляні найяскравіші представники української інтелігенції, які теж прагнула бачити свою країну вільною.

До літературної основи спектаклю увійшли поезії Михайля Семенка, Майкла Йогансена, Василя Еллана-Блакитного та інших поетів тієї доби, завершувалася вистава двома віршами вже їхнього наступника Максима Рильського. Автори музики «Розстріляного Відродження» – Леся Дичко, Георгій Свиридов, Мирослав Скорик, Юлій Мейтус, власну композицію «Розстріляне Відродження» виконує народний артист України бандурист Роман Гриньків. Солісти – Ганна Ємельянова, Дар'я Литовченко, Геннадій Мельник... У головній ролі – Олександр Рудько. Його герой – це збірний образ поета і громадянина, людини честі і принципу, віри і непохитності. Одинокий письмовий стіл на сцені, за яким народжувалися думки і вірші, який був колись його прихистком і місцем сили. І ціла епоха, що вихором пронеслася навколо цього скромного стола: перше кохання, пошуки себе і спроба пояснити недосконалість світу, люди в чорному, що заламують руки й кидають на лаву, постамент й оголошення про розстріляних 1111 людей... І ефектний фінал, коли падають чорні колони й на небі спалахують зорі.

Ідея режисера Дмитра Тодорюка та хормейстера-постановника Анжели Масленникової отримала цілісне, об'ємне, пронизливе втілення на сцені завдяки зусиллям усіх учасників вистави. Сама ж вистава вкотре довела, що пам'ять – це не патетика, не вислови з високих трибун, вона може і повинна бути щирою, вистражданою, вдячною, осмисленою, зрозумілою і близькою кожному.

Людмила Олтаржевська

Театрально-концертний Київ